

1386-IV

העתק ממכתבו של משה

DOC 323

לונדון, 19.1.80

חברים יקרים,

המחלוקת שנפתלה בתוכנו בשאלת ההשתתפות ב"שיחות" נתישבה כבר למעשה במסקנה חיובית. אעפ"י כן רצוני לברר לפניכם את שיקול דעתי בענין זה ואת הנימוקים שהניעוני לחייב את ההשתתפות. צר לי מאד שהנני עושה זאת באיחור כה רב, אך הטרדות הרבות כאן, שמצאוני במצב גופני רעוע, ואשר עליהן נוספו כמה נסיעות לערי השדה באנגליה והנסיעה לבלגיה, מנעו ממני כל יכולת של כתיבה.

בגשתי לבירור השאלה הצני נתקל בשני נעלמים. קודם כל, לא ברור לי אם הדרישה לקבלת החלטה על אי השתתפות היתה מכוונת באמת ובתמים להחרמת השיחות למנשה, ויהי מה שיהיה, או שהכוונה היתה רק להכרוז על אי השתתפות בבחינת איום, על מנת להכריח את הממשלה לוייתורים בעניני עליה או להשמיע באזניה אזהרה עתיד לזוא - מבלי שהטכסיט היה ימנע את השתתפותנו אם נראה בה הכרח ברגע האחרון; על כל פנים לא ברור לי אם כל "השוללים" התכוונו להגשמת החלטה. שנית, ספק בידי אם מנחת השוללים היתה שהמחלוקתנו מהשיחות עתידה להביא לידי כיטולן הגמור, היינו לידי אי-קיום שיחות בין הממשלה והערבים, או שאלה מהם שהתכוונו ברצינות לאי השתתפות לעשה הם מוכנים להסאר נאמנים להחלטתם גם במקרה שהגשמה מצדנו לא היתה משיגה את התוצאה הזאת.

לגבי הנעלם הראשון, ה הכוונה היתה טכסיס גרידא, הרי השתמשנו בו עד לשלב ידוע. כן-גוריון כתב למקדונלד מיד לאחר הויכוח בפרלמנט כי עטדתו מהייבת אותנו לשוב ולעייין מחדש בשאלת ההשתתפות. על המכתב הזה באה תשובה שלילית (בענין עליית הילדים) שנמסרה לב"ג בעל פה ע"י פרקינסון, בביתו של ויקום. כבואי ללונדון מצאתי כי גם לפני כן נתקיימה שיחה עם מקדונלד בביתו של ויצמן, ובה שוב דובר על אי השתתפות. ניימיר, שהשתתף בשיחה, "סירר את החיים" למקדונלד כיד הסירור הטובה עליו. הדברים לא הועילו. יומים לאחר בואי נתקיימה שוב שיחה עם מקדונלד, גם הפעם בביתו של ויצמן והפעם בהשתתפותי. שוב נכנוללה כל פרשת הסירור

